

Pani Senator / Panowie Senatorowie
- członkowie Senackiej Komisji Budżetu
i Finansów Publicznych
Warszawa - Senat RP

W związku z uchwaleniem przez Sejm RP w dniu 11 maja br. ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (druki sejmowe nr [30, 1521 i 1521A](#) – druk senacki nr 506), niniejszym zwracam się o złożenie i poparcie w czasie obrad Komisji w dniu 26 maja 2017 r. nad ww. ustawą, wniosku zmierzającego do skreślenia:

- w art.1 punktów: 10 i 11,
- w art.1 w pkt.12 wyrazów: „albo art.15d”,
- w art.6 wyrazów: „art.15e”,
- w art.8 w pkt. 3 wyrazów „i art.15d”,
- w art.8 w pkt. 4 wyrazów: „ lub art.15d”.

Unormowania, o których skreślenie wnoszę mają charakter wybitnie dyskryminacyjny, represyjny i wprowadzają obniżenie emerytury mundurowej tych funkcjonariuszy celnych, którzy do 1990 roku byli funkcjonariuszami organów bezpieczeństwa Państwa Polskiego. Regulacja ta narusza art.art.2,10,32,45 Konstytucji, jest pozbawiona uzasadnienia materialnego, a przede wszystkim jest rażąco niesprawiedliwa.

Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. nr 100 poz.908) projekt ustawy powinien uwzględniać stan stosunków społecznych w dziedzinie wymagającej interwencji organów władzy publicznej, skutki społeczne, gospodarcze, prawne rozważanych rozwiązań oraz powinien być poprzedzony zasięgnięciem opinii podmiotów zainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy. W tym przypadku te zasady techniki prawodawczej zostały zupełnie pominięte. Poprawki, które obniżyły świadczenie emerytalne funkcjonariuszy celnych - byłych funkcjonariuszy organów porządku publicznego PRL, zostały wprowadzone do projektu ustawy niejako rzutem na taśmę, w ostatnim momencie. Jeszcze w sprawozdaniu z 4 kwietnia 2017 r. specjalnej podkomisji tych zapisów nie było, pojawiły się one dopiero w sprawozdaniu komisji z dnia 9 maja 2017 r., aby już następnego dnia projekt ustawy zawierający je trafił do II czytania w Sejmie, który następnego uchwalił raczył przedmiotową ustawę. Oczywiście w takiej sytuacji nie mogło być mowy o zastosowaniu zasad techniki prawodawczej, o których wyżej była mowa, w tym nie zasięgnięto opinii podmiotów zainteresowanych (tj. 5 osób, których dotyczy, o czym poniżej) i zostały one przegłosowane hurtem, bez niezbędnej refleksji nad ich istotą i skutkami.

A przecież wystarczyło zasięgnąć informacji w Ministerstwie Rozwoju i Finansów, by się przekonać czego i kogo, w rzeczy samej, dotyczą zapisy, o których skreślenie wnoszę. Otóż z informacji MRiF nr BMI1.0124.317.2017 z dnia 5 maja 2017 r. (vide: załącznik) wynika, że w związku z art.177 ustawy z 16.11.2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. poz.1948) zostało złożonych **581** oświadczeń lustracyjnych, o których mowa w art.144 ust.2 ustawy z 16.11.2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. nr 1947, z czego, uwaga: **6 osób** (sic!) złożyło pozytywne oświadczenia lustracyjne. Ich staż kształtował się od 6 do 27 lat i żadna z nich nie zajmowała stanowiska kierowniczego w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej. Ta zaś dniu 31 marca 2017 r. liczyła łącznie 65137 osób. Co to oznacza w kontekście ww. zapisów obniżających emeryturę wybranych celników. A to mianowicie, że będą one dotyczyły maksymalnie 5 (słownie: pięciu) osób. Staż 6-letni jednej z pozytywnie zlustrowanych wyklucza otrzymanie przez nią celniczej emerytury mundurowej. Spośród pozostałych 5 osób, wg posiadanych przeze mnie danych, taką emeryturę mundurową może uzyskać 2-3 celników, w tym niżej podpisany. Wynika z tego, że uwaga i wysiłek prawodawczy najwyższego organu władzy ustawodawczej 38 milionowego narodu zostały skierowane po to, aby obniżyć emeryturę mundurową dwóch, a maksymalnie pięciu

konkretnych, łatwych do zindywidualizowania celników. Zakładając nawet, że chodzi tu nawet o pięć osób, to czyż nie budzi zdumienia, iż najwyższy organ władzy ustawodawczej, zajmuje swój cenny czas na uchwalenie przepisów dotyczących teoretycznie całych pięciu osób, to jest poświęca go dla tak, mimo wszystko, błahego w gruncie rzeczy problemu w porównaniu z tymi rzeczywistymi problemami społecznymi, gospodarczymi, które oczekują na rozwiązania legislacyjne i pracę Sejmu. Gołym okiem widać dysproporcję między charakterem i wagą podjętych środków legislacyjnych, a znikomością, wręcz marginalnością problemu, do którego zostały one zastosowane.

Trzeba bowiem sobie dodatkowo uświadomić, że te restrykcyjne zapisy emerytalne mają charakter całkowicie epizodyczny, jednorazowy. Obejmą one tylko i wyłącznie tych pięciu funkcjonariuszy i pracowników KAS, którzy złożyli do 31 marca 2017 r. pozytywne oświadczenia lustracyjne i którzy spełniają warunki, o których mowa w art.12 ust.2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w brzmieniu nadanym przez ustawę z 11 maja 2017 r. A tych może być – co wyżej wskazano – maksymalnie pięciu i nikogo więcej nie będą one już dotyczyć. Zgodnie bowiem z art. 144 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawą Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej funkcjonariusze ci zostaną zwolnieni ze służby 31 sierpnia 2017 r. i żaden inny funkcjonariusz organów bezpieczeństwa Państwa Polskiego przed 1990 r. nie będzie już przyjęty, po 1 marca 2017 r., do Krajowej Administracji Skarbowej z uwagi na zakaz (Berufsverbot) wynikający z art.144 ustawy o KAS.

Jedynym uzasadnieniem dyskryminacyjnych poprawek była – wg wnioskodawców - chęć wprowadzenia przepisów umożliwiających ustalenie wysokości emerytury policyjnej funkcjonariuszom, którzy pełnili służbę na rzecz państwa totalitarnego zgodnie z art.15c ustawy o emeryturach mundurowych. Nie wskazano tylko w jakim celu i po co to uczyniono. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla wprowadzenia tego typu regulacji do systemu emerytalnego dotyczącego celników. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że artykuł ten dotyczy osób, które pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa i przed dniem 2 stycznia 1999 r. pozostawały w służbie innej niż Służba Celna, natomiast art. 15e mówi o funkcjonariuszach celnych mianowanych do Służby Celnej po 14 września 1999 r. i którzy przed dniem 2

stycznia 1999 r. pełnili służbę, o której mowa w art.15d ust.2 lub byli zatrudnieni w jednostkach, o których mowa w art.13 ust.1 pkt.4. Są to więc dwa odrębne systemy emerytalne, o czym świadczą zupełnie inne warunki uzyskania świadczenia emerytalnego i są to odpowiednio: wg art.12 ust.2: 15 lat służby w Służbie Celnej, w tym 5 lat służby przy wykonywaniu zadań policyjnych oraz 55 lat życia, zaś pozostałe Służby, zgodnie z art.12 ust. 1 wymagają jedynie 15 lat służby. Emerytura mundurowa funkcjonariuszy celnych jest o wiele mniej korzystna niż emerytura mundurowa pozostałych służb i już choćby z tego powodu nie powinna być obniżana w sposób w jaki to uczyniono. Przede wszystkim nie było i nie ma żadnych racjonalnych powodów dla obniżania emerytury mundurowej, tym konkretnym, najwyżej pięciu funkcjonariuszom celnym. Nie dali oni powodów do tego, aby zastosować wobec nich takie dyskryminacyjne i krzywdzące rozwiązanie legislacyjne.

Dla pokazania jak bardzo niesprawiedliwe, wręcz drakońskie są przyjęte przez Sejm rozwiązania posłużę się przykładem. Funkcjonariusz celny (nie mający obciążenia służbą na rzecz państwa totalitarnego), zgodnie z art.12 nabywa prawo do emerytury mundurowej po 15 latach służby, w tym po 5 latach służby przy wykonywaniu zadań policyjnych i po ukończeniu 55 roku życia. Zgodnie z art.15d. emerytura ta wynosi 40 proc podstawy wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o 2,6 proc za każdy następny rok służby. Co istotne nie ma w jego przypadku zastosowania art.15 ust.1-3a, który mówi o zwiększeniu wymiaru emerytury za 3 lata poprzedzające służbę o 2,6 proc. i o 1,3 proc. za okresy składkowe ponad 3 letni okres składkowy, a ponadto o 0,7 proc za każdy rok nieskładkowy poprzedzający służbę. Okresy te zostaną mu zaliczone dopiero po osiągnięciu pełnego wieku emerytalnego i zwiększą one jego świadczenie emerytalne. Natomiast funkcjonariusz celny z takim samym stażem, który do 1990 r. służył państwu totalitarnemu nie będzie mógł zwiększyć swojej emerytury w ten sam sposób po osiągnięciu 65 lat, albowiem zgodnie z art.15e jego emerytura jest obliczana na restrykcyjnych zasadach określonych w art.15c. To oznacza, że jego emerytura wynosi 0 proc. za lata służby na rzecz państwa totalitarnego oraz 2,6 proc za lata służby w Służbie Celnej, w praktyce od 15 września 1999 r. do 31 sierpnia 2017, gdy zostanie on zwolniony z Krajowej Administracji Skarbowej (art.144 ustawy o KAS). Art.15c wskazuje w ust.2, że stosuje się w jego wypadku odpowiednio art.14, art.15 ust.1-3a i 6, tj. świadczenie jego jest powiększane za okresy pracy poprzedzające służbę w Służbie Celnej, np. w administracji celnej od 1991 r. do 15.09.1999 r. oraz innych cywilnych instytucjach. Cóż z tego, jeżeli tak powiększoną emeryturę, zgodnie z art.15c ust.3, zmniejsza się do wysokości przeciętnej emerytury wypłacanej przez ZUS. Co najistotniejsze

i najbardziej krzywdzące, te okresy sprzed 15.09.1999 r. zostaną w ten sposób niejako skonsumowane w emeryturze mundurowej i nie będą mogły zwiększyć emerytury tego funkcjonariusza, gdy osiągnie pełny wiek emerytalny. Czyż nie jest to rażąco niesprawiedliwe, iż w ten sposób pozbawia się prawa do emerytury za lata uczciwej pracy w III RP po 1990 roku oraz za przepracowane lata przed 1990 r., lecz nie w służbie i nie na rzecz totalitarnego państwa. Jakie ważne racje stoją za tym, by tak dyskryminować i pozbawiać prawa do emerytury za pracę w administracji celnej III RP w okresie od 1991 do 1999 r., jak to się dzieje przykładowo w moim przypadku? Tego nikt dotąd jasno nie powiedział.

Istnieje przy tym daleko idąca wątpliwość, czy dyskryminacyjne przepisy są w ogóle normami ustawowymi mającymi wymaganą dla ustaw cechę ogólności, tzn, czy przepisy te są normami generalnymi, a więc takimi, które regulują zachowanie całych klas adresatów, nie zaś indywidualnie oznaczonych podmiotów. W tym wypadku mamy bowiem do czynienia z przepisami dotyczącymi indywidualnie określonych 5 osób i to znanych już w momencie ich uchwalenia w dniu 11 maja 2017 r. Wszystko wskazuje na to, że przepisy te mają w swej istocie charakter aktu administracyjnego i to podjętego bez podstawy prawnej, a więc nieważnego. Kwestia ta wymaga analizy i oceny konstytucjonalistów. Nawet gdyby ta ocena była pozytywna, to podniesione wyżej okoliczności uzasadniają podjęcie przez Senat, decyzji o wykreśleniu wspomnianych zapisów z ww. ustawy.

W związku z tym zwracam się do Pani Senator i Panów Senatorów – członków Komisji Budżetu i Finansów Publicznych o złożenie i poparcie wniosku dot. skreślenia zapisów, o których mowa na wstępie.

Z poważaniem

W G

Warszawa, dnia 05 maja 2017 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW**

BMI1.0124.317.2017

Szanowny Panie.

W odpowiedzi na wniosek z 23 kwietnia 2017 r. o udostępnienie informacji w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764) poniżej przekazuję dane w zakresie Ministerstwa Finansów:

Ad 1 i 2.

W związku z art. 177 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. *Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej* (Dz. U. poz. 1948, z późn. zm.), w terminie do dnia 31 marca 2017 r., zostało złożonych:

- 581 oświadczeń lustracyjnych, o których mowa w art. 144 ust 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. *o Krajowej Administracji Skarbowej* (Dz. U. poz. 1947 z późn. zm.), zwanego dalej „oświadczeniem lustracyjnym KAS” wg wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w *sprawie oświadczenia dotyczącego pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z tymi organami* (Dz. U. poz. 423).
- w tym 6 osób złożyło pozytywne oświadczenia lustracyjne.

Ad 3.

Staż pracy pracowników, którzy złożyli pozytywne oświadczenia lustracyjne kształtował się od 6 lat do 27 lat.

Ad 4.

Żadna z osób, które złożyły pozytywne oświadczenia lustracyjne nie zajmowała w dniu 31 marca 2017 r. stanowiska kierowniczego w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej.

Ad 5.

Według stanu na dzień 31 marca 2017 roku zatrudnienie w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej wchodzących w skład Ministerstwa Finansów wyniosło 1143 osoby.

Dodatkowo informuję, że w zakresie jednostek Krajowej Administracji Skarbowej, Ministerstwo Finansów dysponuje jedynie danymi na temat ilości osób zatrudnionych/pełniących służbę na dzień 31 marca 2017 r.

Dane kształtowały się następująco:

- a) Krajowa Informacja Skarbowa – 947 osób,
- b) Izby Administracji Skarbowej w tym urzędy skarbowe i urzędy celno-skarbowe wraz z podległymi oddziałami celnymi – 62895 osób,
- c) Krajowa Szkoła Skarbowości – 152 osoby.

Osoba, która jest odpowiedzialna za treść informacji: Maciej Tomczak, Zastępca Dyrektora Biura Dyrektora Generalnego; Anna Długosińska, Zastępca Dyrektora Departamentu Budżetu, Logistyki i Kadr Krajowej Administracji Skarbowej.

Informację udostępniła niżej podpisana w dniu 5 maja 2017 r.

Z upoważnienia Ministra Rozwoju i Finansów
Agnieszka Niekłań-Wudarska
Zastępca Dyrektora Biura Ministra
w Ministerstwie Finansów

*/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/*